

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 281/2012-140

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 31. mája 2012 predbežne prerokoval sťažnosť Mgr. Mgr. Bc. D. K., B., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 4, čl. 23 ods. 1 a 3, čl. 26 ods. 1 a 2, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1, čl. 10 ods. 1 a 2 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 2 ods. 1 a 3 Protokolu č. 4 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 1 ods. 1 a 2 Protokolu č. 12 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj porušenie čl. 12 ods. 1, 2 a 4 a čl. 142 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a tiež čl. 14 a čl. 17 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 43/2009 a jeho čiastočným rozsudkom z 21. júla 2009, postupom Krajského súdu v Trenčíne v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 281/2009 a jeho rozsudkom z 18. novembra 2009 a tiež postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cdo 53/2010 a jeho uznesením z 31. októbra 2011, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Mgr. Mgr. Bc. D. K. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. februára 2012 osobne doručená sťažnosť Mgr. Mgr. Bc. D. K., B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 4, čl. 23 ods. 1 a 3, čl. 26 ods. 1 a 2, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1, čl. 10 ods. 1 a 2 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), čl. 1 Dodatkového protokolu k dohovoru (ďalej len „dodatkový protokol“), čl. 2 ods. 1 a 3 Protokolu č. 4 k dohovoru (ďalej len „protokol č. 4“), čl. 1 ods. 1 a 2 Protokolu č. 12 k dohovoru (ďalej len „protokol č. 12“), ako aj porušenie čl. 12 ods. 1, 2 a 4 a čl. 142 ods. 3 ústavy a tiež čl. 14 a čl. 17 dohovoru postupom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 43/2009 a jeho čiastočným rozsudkom z 21. júla 2009 (ďalej aj „napadnutý čiastočný rozsudok“), postupom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 281/2009 a jeho rozsudkom z 18. novembra 2009 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“) a tiež postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cdo 53/2010 a jeho uznesením z 31. októbra 2011 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že okresný súd čiastočným rozsudkom č. k. 4 C 43/2009-180 z 21. júla 2009 výrokom v bode I zamietol žalobu sťažovateľa, ktorou sa domáhal určenia, že kúpna zmluva uzavretá medzi Slovenským pozemkovým fondom a I. B. a K. B. (ďalej len „nadobúdatelia“) o prevode v žalobe označenej nehnuteľnosti nachádzajúcej sa v katastrálnom území P. [v súčasnosti v katastrálnom území K. (ďalej len „nehnuteľnosť“)] uzavretá 24. mája 2000 (správne malo byť 19. marca 2000, pozn.) je neplatná; výrokom v bode II zamietol žalobu sťažovateľa, ktorou sa domáhal určenia, že nadobúdatelia sú neoprávnenými držiteľmi nehnuteľnosti; výrokom v bode III zamietol

žalobu sťažovateľa, ktorou sa domáhal uloženia povinnosti Katastrálnemu úradu v Trenčíne – Správe katastra M. vymazať vlastnícke právo nadobúdateľov k nehnuteľnosti a vyznačiť v katastri nehnuteľností predchádzajúci právny stav; výrokom v bode IV zamietol žalobu sťažovateľa, ktorou sa domáhal, aby obci K. boli nariadené povinnosti — vykonávať vlastnícke právo k miestnej komunikácii na nehnuteľnosti, hospodáriť s miestnou komunikáciou na nehnuteľnosti, vytýčiť hranice pozemku a ďalšie konkrétne povinnosti uvedené v žalobe, a výrokom v bode V rozhodol, že o náhrade trov konania rozhodne po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

Proti čiastočnému rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd rozsudkom s. zn. 5 Co 281/2009 z 18. novembra 2009 tak, že odvolaním napadnutý čiastočný rozsudok okresného súdu potvrdil. Proti napadnutému rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie, o ktorom najvyšší súd rozhodol uznesením sp. zn. 3 Cdo 53/2010 z 31. októbra 2011 tak, že dovolanie odmietol.

Porušenie v sťažnosti označených základných práv a slobôd podľa ústavy a práv podľa dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 43/2009, v ktorom malo dôjsť „... k vadám, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci“, sťažovateľ odôvodňuje predovšetkým tým, že

„- účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený – na strane odporcu v 3. rade (SPF) – poverený zamestnanec právnickej osoby SPF vystupoval pred súdom na základe protizákonného poverenia,

-... účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom – súd nepostupoval v zmysle § 118 OSP, nebolo vydané uznesenie o skončení dokazovania a napriek tomu súd vyhlásil čiastočný rozsudok, bez toho, aby umožnil navrhovateľovi uplatniť svoje procesné práva v § 123 a § 118 ods. 4 OSP,

-... rozhodoval vylúčený sudca –samosudkyňa prekročila právomoc, postupovala po tom, čo podal navrhovateľ námietku zaujatosti sudcu v rozpore s § 15 ods. 1 OSP, a námietka zaujatosti bola nesprávne právne posúdená a osobou, ktorá nemala právomoc na jej posúdenie – samosudkyňou, ktorá bola zákonným sudcom vo veci, pojednávanie

nebolo odročené v zmysle § 119 OSP a vec prejednala a rozhodla sudkyňa, ktorá mala byť vylúčená v zmysle § 14 ods. 1 OSP...“.

Sťažovateľ namietané porušenie v sťažnosti označených základných práv podľa ústavy a práv podľa dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 281/2009 a jeho rozsudkom z 18. novembra 2009 odôvodňuje tým, že:

«- namietaný čiastočný rozsudok bol vydaný bez nariadenia ústneho a verejného pojednávania, pričom je „zarážajúce, že odvolací súd neposúdil predmetnú vec, ako vec po právnej stránke zásadného významu v zmysle § 238 ods. 2 OSP“, a zároveň „v zmysle § 115 ods. 1 OSP“ bol povinný predvolať účastníka konania aj „na pojednávanie, na ktorom ide vyhlásiť rozsudok“,

- namietaný čiastočný rozsudok krajského súdu je „v rozpore s právnym poriadkom“, keďže „v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov, keďže „účastník konania na strane odporcu v 3. rade (SPF) – poverený zamestnanec právnickej osoby SPF vystupoval pred súdom na základe protizákonného poverenia“,

- namietané konanie pred krajským súdom je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, keďže „odvolací súd nedostatočne zistil skutkový stav veci, ako aj právny stav veci, zakladajúci sa na nezvratných listinných dôkazoch, ktoré nesprávne vykonal a vyhodnotil“ okresný súd, tým že predovšetkým „nesprávne vyhodnotil, že p. č. 4657 k. ú. P. (v súčasnosti k. ú. K.)... prešla do vlastníctva obce v roku 1996 na základe zákona č. 160/1996 Z. z. ešte predtým, ako bol objednaný na rozdelenie tejto parcely - miestnej komunikácie – geometrický plán súkromnými osobami, ktorý bol protizákonne overený dňa 14. 12. 1998 Katastrálnym odborom Okresného úradu v M. ako GP č. 240-243-190/98, a pred tým ako následne bola v roku 1999 do KN protizákonne zapísaná na návrh SPF (žiadosť SPF) ako vlastníč vzniknutých parciel... Slovenská republika... a následne bol uskutočnený protizákonný a protiústavný prevod p. č. 4657/2 SPF na odporcov v 1. a 2. rade v rozpore s verejným záujmom a porušujúc základné ľudské práva a slobody navrhovateľa...“,

- čiastočný namietaný rozsudok krajského súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, keďže tento „nesprávne posúdil kľúčový dôkaz – predmetnú kúpnu zmluvu...,

ktorou súčasne došlo k porušeniu základných ľudských práv a slobôd..., vzhľadom na to, že SPF nebol oprávnený previesť túto parcelu, ktorá bola vedená v pozemkovej knihe ako neknihované vlastníctvo – cesta. Ako aj vzhľadom na to, že SR bola protizákonne zapísaná ako vlastník tejto parcely na základe žiadosti SPF v roku 1999, keďže uvedená cesta – miestna komunikácia sa stala v roku 1996 vlastníctvom obce na základe zákona č. 160/1996 Z. z. a tieto právne skutočnosti odvolací súd odmietol rešpektovať...“, ako aj vzhľadom na to, že „zmluva svojím obsahom a účelom odporuje zákonu, obchádza ho a prieči sa dobrým mravom a z dôvodu, že uvedená zmluva má vadu prejavu vôle zmluvných strán – právny úkon nebol urobený určite aj v dôsledku toho, že prejav vôle bol urobený neexistujúcim právnym subjektom (Slovenský pozemkový fond Bratislava...)», ako aj tým, že

- krajský súd nesprávne posúdil nedostatok naliehavého právneho záujmu na vyslovení absolútnej neplatnosti zmluvy;

- krajský súd nesprávne právne posúdil vecnú pasívnu legitímáciu starostu obce, keďže táto je daná tým, že „v rámci návrhu okrem uloženia povinností obci, išlo súčasne o uloženie takých povinností v zmysle cestného zákona, výkon ktorých a dohľad nad ich dodržiavaním je povinný zabezpečiť správny orgán na úseku miestnych komunikácií, a tým je v zmysle § 13 ods. 5 zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v znení neskorších predpisov – starosta obce.“;

- krajský súd nesprávne posúdil námietku zaujatosti sudkyne okresného súdu.

K porušeniu sťažovateľom označených základných práv a slobôd podľa ústavy a práv podľa dohovoru postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cdo 53/2010 a jeho uznesením z 31. októbra 2011 malo podľa argumentácie sťažovateľa dôjsť tým, že

«... v rozpore so zákonom mu nebolo vydané potvrdenie o prevzatí a pridelení veci v zmysle § 51 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. v znení neskorších predpisov pri osobnom podaní dovolania na Najvyššom súde SR“, a to aj „napriek argumentácii podávateľa o práve na zákonného sudcu,

- nedoručil dovolateľovi vyjadrenia odporcov, na ktorých založil svoje rozhodnutie, namietané uznesenie je zmätočné, a to z dôvodu nesprávnej aplikácie § 218 ods. 1 OSP, keďže „odmietnuť návrh na začatie konania je súd oprávnený iba v zmysle § 218 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku a v zmysle § 114 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku

z procesných dôvodov, t. j. v prípade nesplnenia procesných podmienok konania (napr. právomoc súdu, príslušnosť, súdu, spôsobilosť byť účastníkom konania, procesná spôsobilosť, splnenie poplatkovej povinnosti, splnenie náležitostí návrhu na začatie konania, litispendencia, rei iudicatae, atď.). To však nebol prípad dovolateľa, ktorý splnil všetky uvedené procesné podmienky konania, ako aj podmienky v zmysle § 218 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, a preto Najvyšší súd SR bol povinný konať o dovolaní v zmysle § 242 ods. 1, § 243a až § 243d Občianskeho súdneho poriadku, preskúmať dovolanie z hľadiska dôvodov dovolania a vád konania a rozsudkom dovolanie zamietnuť alebo rozsudkom zmeniť napadnutý rozsudok Krajského súdu v Trenčíne alebo uznesením zrušiť napadnutý rozsudok Krajského súdu v Trenčíne. To, že výroková časť zmätočného uznesenia Najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 53/2010-689 zo dňa 31. 10. 2011 bola v rozpore s odôvodnením a spolu boli v absolútnom rozpore s právnym poriadkom, resp. Občianskym súdnym poriadkom preukazuje nielen neznalosť ustanovení zákona č. 99/1963 Zb. v znení neskorších predpisov, ale zámer senátu Najvyššieho súdu SR nerešpektovať právny poriadok SR, pri plnom vedomí porušovať základné práva a slobody a účelovo zavádzať a zabraňovať sťažovateľovi v prístupe k spravodlivosti v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Ak by senát Najvyššieho súdu SR dospel k záveru, že niet dôvodov dovolania a ani vád konania, pre ktoré by bolo potrebné napadnutý rozsudok Krajského súdu v Trenčíne zrušiť, bol by povinný rozhodnúť v zmysle § 243b ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku rozsudkom, ktorým by dovolanie zamietol.“,

- *najvyšší súd mal povinnosť podľa „§ 115 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku v spojitosti s § 3 ods. 2 zákona č. 757/2004 Z. z. v znení neskorších predpisov a čl. 48 ods. 2 Ústavy SR – na každé pojednávanie, t. j. aj na pojednávanie, na ktorom má byť vyhlásený rozsudok musia byť účastníci konania preukázateľne predvolaní – poštovou zásielkou doporučené do vlastných rúk alebo na pojednávaní s dôkazným zápisom v zápisnici z pojednávania, čo najvyšší súd nevykonal.“,*
- *argumentácia použitá najvyšším súdom v namietanom uznesení je zhodná s argumentáciou krajského súdu uvedenou v namietanom rozsudku, preto sťažovateľ odkazuje na ďalší rozpor odôvodnenia predmetného uznesenia s*

právnym poriadkom v rozsahu, ktorým odôvodnil protizákonnosť a protiústavnosť rozsudku Krajského súdu v Trenčíne... ».

V záverečnej časti sťažnosti sťažovateľ sumarizuje svoju argumentáciu a v tejto súvislosti najmä uvádza:

«Uvedený postup a rozhodnutie Najvyššieho súdu SR a Krajského súdu v Trenčíne, ktorý nadväzoval na rozhodnutie Okresného súdu v Novom meste nad Váhom, kedy bola riešená namietaná absolútna neplatnosť predmetnej kúpnej zmluvy:

- ktorá je absolútne neplatná z dôvodu vady prejavu vôle, keď bola uzavretá neexistujúcim právnym subjektom „Slovenským pozemkovým fondom Bratislava“, ktorý nikdy nebol ani nie je zapísaný v Obchodnom registri SR (v OR SR bol a je zapísaný „Slovenský pozemkový fond“ - ďalej len „SPF“),

- a ktorou bola protiprávne a protiústavne za účinnosti štátneho orgánu na úseku katastra a v rámci trestnej činnosti pozmenenia verejnej listiny (pozemkovej knihy) prevedená predmetná parcela vedená v katastri – v pozemkovej knihe ako cesta... na súkromné osoby,... keď mu uvedeným protizákonným a protiústavným prevodom bol odobratý za účinnosti SPF a orgánu štátnej správy na úseku katastra jediný prístup k obydlíu,... .

Zmarením zákonnosti a ústavnosti súdnych konaní v dôsledku uvedených protizákonných a protiústavných manipulácií súdnych konaní a protizákonných a protiústavných rozhodnutí Okresného súdu Nové mesto nad Váhom, Krajského súdu v Trenčíne, ako aj Najvyššieho súdu boli tak v dôsledku obštrukcií uvedených štátnych orgánov súdnej moci v záujme skupiny osôb s cieľom získať neoprávnený majetkový prospech týmto osobám v rozpore s verejným záujmom, zákonmi SR, Ústavou SR a Dohovorom:

- bezprecedentne porušené základné práva a slobody sťažovateľa, ako aj každého subjektu práva, ktorý požíva slobodu pohybu a pobytu na území SR,

- marené a sťažované uplatňovanie základných práv a slobôd sťažovateľa,

- spôsobené prietahy v súdnom konaní vo veci predmetného návrhu podaného dňa 16. 03. 2009, spočívajúce v oddialení konečného prejednávania a rozhodnutia predmetného súdneho sporu, čím bolo zabránené sťažovateľovi v prístupe k spravodlivému súdному

konaniu v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru, t. j. bolo zmarené právo sťažovateľa na spravodlivé a verejné súdne konanie na nezávislom a nestrannom súde zriadenom zákonom a v primeranej lehote, ktorého výsledkom by bol rozsudok v súlade s právnym poriadkom SR a vykonateľný a vnútroštátnej úrovni.».

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie rozhodol o nej nálezom, „v ktorom vysloví, že postupom Okresného súdu Nové mesto nad Váhom v konaní o návrhu na začatie konania doručeného sťažovateľom dňa 16. 03. 2009 (sp. zn. 4 C 43/2009)... boli porušené nasledovné základné práva a slobody sťažovateľa:

- *čl. 46 ods. 1 Ústavy SR,*
- *čl. 48 ods. 2 Ústavy SR,*
- *čl. 46 ods. 1 Ústavy SR v spojitosti s čl. 48 ods. 2 Ústavy SR,*
- *čl. 46 ods. 1 Ústavy SR v spojitosti s čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a s čl. 26 ods. 1 Ústavy SR a čl. 26 ods. 2 Ústavy SR,*
- *čl. 12 ods. 1 Ústavy SR v spojitosti s čl. 12 ods. 2 Ústavy SR,*
- *čl. 47 ods. 3 Ústavy SR v spojitosti s čl. 12 ods. 1 Ústavy SR a čl. 12 ods. 2 Ústavy SR,*
- *čl. 48 ods. 2 Ústavy SR v spojitosti s čl. 142 ods. 3 Ústavy SR,*
- *čl. 12 ods. 4 Ústavy SR,*
- *čl. 6 ods. 1 Dohovoru,*
- *čl. 6 ods. 1 Dohovoru v spojitosti s čl. 10 ods. 1 Dohovoru,*
- *čl. 6 ods. 1 Dohovoru v spojitosti s čl. 10 ods. 1 Dohovoru a čl. 10 ods. 2 Dohovoru,*
- *čl. 6 ods. 1 Dohovoru v spojitosti s čl. 10 ods. 1 Dohovoru a čl. 13 dohovoru,*
- *čl. 6 ods. 1 Dohovoru v spojitosti s čl. 10 ods. 2 Dohovoru a čl. 17 Dohovoru,*
- *čl. 13 Dohovoru,*
- *čl. 14 Dohovoru,*
- *čl. 17 Dohovoru.*

- v ktorom vysloví, že postupom Krajského súdu v Trenčíne v konaní o odvolaní proti čiastočnému rozsudku Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom č. 4 C 43/2009-180 zo dňa 21. 07. 2009... boli porušené nasledovné základné práva a slobody sťažovateľa:

- čl. 46 ods. 1 Ústavy SR,
- čl. 48 ods. 1 Ústavy SR,
- čl. 48 ods. 2 Ústavy SR,
- čl. 46 ods. 1 Ústavy SR v spojitosti s čl. 48 ods. 1 Ústavy SR,
- čl. 46 ods. 1 Ústavy SR v spojitosti s čl. 48 ods. 2 Ústavy SR,
- čl. 46 ods. 1 Ústavy SR v spojitosti s čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a s čl. 26 ods. 1 Ústavy SR a s čl. 26 ods. 2 Ústavy SR,
- čl. 12 ods. 1 Ústavy SR v spojitosti s čl. 12 ods. 2 Ústavy SR,
- čl. 47 ods. 3 Ústavy SR v spojitosti s čl. 12 ods. 1 Ústavy SR a čl. 12 ods. 2 Ústavy SR,
- čl. 48 ods. 2 Ústavy SR v spojitosti s čl. 142 ods. 3 Ústavy SR,
- čl. 12 ods. 4 Ústavy SR,
- čl. 6 ods. 1 Dohovoru,
- čl. 6 ods. 1 Dohovoru v spojitosti s čl. 10 ods. 1 Dohovoru,
- čl. 6 ods. 1 Dohovoru v spojitosti s čl. 10 ods. 1 Dohovoru a čl. 10 ods. 2 Dohovoru,
- čl. 6 ods. 1 Dohovoru v spojitosti s čl. 10 ods. 1 Dohovoru a čl. 13 Dohovoru,
- čl. 6 ods. 1 Dohovoru v spojitosti s čl. 10 ods. 2 Dohovoru a čl. 17 Dohovoru,
- čl. 13 Dohovoru,
- čl. 14 Dohovoru,
- čl. 17 Dohovoru.

- v ktorom vysloví, že postupom Najvyššieho súdu SR v konaní o dovolaní proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č. 5 Co 281/2009-27 zo dňa 18. 11. 2009... boli porušené nasledovné základné práva a slobody sťažovateľa:

- čl. 46 ods. 1 Ústavy SR,
- čl. 48 ods. 1 Ústavy SR,

- *čl. 48 ods. 2 Ústavy SR,*
- *čl. 46 ods. 1 ústavy SR v spojitosti s čl. 48 ods. 1 Ústavy SR,*
- *čl. 46 ods. 1 Ústavy SR v spojitosti s čl. 48 ods. 2 Ústavy SR,*
- *čl. 46 ods. 1 Ústavy SR v spojitosti s čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a s čl. 26 ods. 1 Ústavy SR a čl. 26 ods. 2 Ústavy SR,*
- *čl. 12 ods. 1 Ústavy SR v spojitosti s čl. 12 ods. 2 Ústavy SR,*
- *čl. 47 ods. 3 Ústavy SR v spojitosti s čl. 12 ods. 1 Ústavy SR a čl. 12 ods. 2 Ústavy SR,*
- *čl. 48 ods. 2 ústavy SR v spojitosti s čl. 142 ods. 3 Ústavy SR,*
- *čl. 12 ods. 4 Ústavy SR,*
- *čl. 6 ods. 1 Dohovoru,*
- *čl. 6 ods. 1 Dohovoru v spojitosti s čl. 10 ods. 1 Dohovoru,*
- *čl. 6 ods. 1 Dohovoru v spojitosti s čl. 10 ods. 1 Dohovoru a čl. 10 ods. 2 Dohovoru,*
- *čl. 6 ods. 1 Dohovoru v spojitosti s čl. 10 ods. 1 Dohovoru a čl. 13 Dohovoru,*
- *čl. 6 ods. 1 Dohovoru v spojitosti s čl. 10 ods. 2 Dohovoru a čl. 17 Dohovoru,*
- *čl. 13 Dohovoru,*
- *čl. 14 Dohovoru,*
- *čl. 17 Dohovoru.*

- v ktorom vysloví, že v dôsledku... rozsudku Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom č. 4 C 43/2009-180 zo dňa 21. 07. 2009, rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č. 5 Co/281/2009-271 zo dňa 18.11.2009 a uznesenia Najvyššieho súdu SR č. 3 Cdo 53/2010-689 zo dňa 31. 10. 2011 došlo k porušeniu... čl. 20 ods. 1 a ods. 4 Ústavy SR, čl. 12 ods. 1 a ods. 2 Ústavy SR, čl. 23 ods. 1 a ods. 3 Ústavy SR, ako aj čl. 1 protokolu č. 1 k Dohovoru, čl. 14 Dohovoru, čl. 1 ods. 1 a ods. 2 Protokolu č. 12 k Dohovoru, čl. 2 ods. 1 a ods. 3 Protokolu č. 4 k Dohovoru, čl. 12 ods. 4 Ústavy SR, čl. 17 Dohovoru, a čl. 6 ods. 1 Dohovoru v spojitosti s čl. 48 ods. 2 Ústavy SR.

- v ktorom po posúdení námietky zaujatosti voči sudkyňi JUDr. H. P. podanej na okresnom súde Nové mesto nad Váhom navrhovateľom dňa 20. 07. 2009:

- *vysloví, že uvedená námietka je dôvodná,*

- *rozhodne o vylúčení uvedenej sudkyne z prejednávania a rozhodovania predmetnej veci návrhu na určenie neplatnosti právneho úkonu, ktorým sa začalo súdne konanie 16. 03. 2009...,*
- *a uloží Okresnému súdu..., aby rešpektoval uvedení právnu skutočnosť, že sudkyňa JUDr. H. P. je vylúčená z ďalšieho prejednávania a rozhodovania predmetnej veci.*

- v ktorom po posúdení skutkového a právneho základu... pochybnosti o nezaujatosti sudcov senátu Najvyššieho súdu SR, ktorému predsedala JUDr. D. S...

- *vysloví, že uvedená námietka zaujatosti sťažovateľa je dôvodná,*
- *po zistení obsadenia senátu... rozhodne o vylúčení uvedených sudcov senátu...*
- *a uloží všeobecným súdom..., aby rešpektovali uvedení právnu skutočnosť.*

- a v ktorom v zmysle...Okresnému súdu Nové mesto nad Váhom uloží:

- *pri ďalšom prejednávaní a rozhodovaní predmetného návrhu vo veci určenia neplatnosti právneho úkonu... rešpektovať v zmysle odôvodnenia... tejto sťažnosti... základné práva a slobody navrhovateľa:...“.*

Sťažovateľ zároveň navrhuje, aby ústavný súd nálezom zrušil napadnutý čiastočný rozsudok okresného súdu, napadnutý rozsudok krajského súdu a napadnuté uznesenie najvyššieho súdu, vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie vo veci a zároveň mu priznal primerané finančné zadosťučinenie v sume 50 000 eur.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho

sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovenia § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

II.1 K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 43/2009, postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 281/2009 a postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cdo 53/2010

V zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov.

V zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

V súvislosti s tou časťou sťažnosti, ktorou sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd poukazuje na svoju konštantnú judikatúru, podľa ktorej jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je požiadavka, aby smerovala proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do týchto práv sťažovateľa, inak je zjavne neopodstatnená. Uvedený právny názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo neprípustnému zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (napr. IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 73/05).

Sťažnosť je zjavne neopodstatnená aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktorý vylučuje, aby príslušný orgán verejnej moci (v danom prípade okresný súd, krajský súd a najvyšší súd) porušovali uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (III. ÚS 263/03, IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, III. ÚS 342/08).

O zjavne neopodstatnenú sťažnosť, ktorou sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ide aj vtedy, ak sa porušenie uvedených práv namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, v ktorom už v sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy označený všeobecný súd meritórne rozhodol pred jej doručením ústavnému súdu (II. ÚS 184/06), a preto už k namietanému porušovaniu týchto práv nečinnosťou, príp. neefektívnou činnosťou tohto súdu v tomto čase nemôže dochádzať (m. m. II. ÚS 387/06).

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu podstatou, účelom a cieľom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie tohto práva ešte mohlo trvať (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02). Ak v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už nemôže dochádzať k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde), pretože konanie o takej sťažnosti pred ústavným súdom už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (m. m. I. ÚS 6/03). Uvedený právny názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, rozhodnutie o sťažnosti č. 16970/05 z 3. marca 2009).

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že rozsudok okresného súdu sp. zn. 4 C 43/2009 z 21. júla 2009 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom krajského súdu sp. zn. 5 Co 281/2009 z 18. novembra 2009 nadobudol právoplatnosť 2. decembra 2009. Označené konania pred okresným súdom a krajským súdom boli teda právoplatne skončené pred podaním sťažnosti ústavnému súdu. O dovolaní sťažovateľa rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 3 Cdo 53/2010 z 31. októbra 2011 a toto uznesenie bolo sťažovateľovi (ako to sám v sťažnosti uvádza, pozn.) doručené 17. decembra 2012, teda pred podaním sťažnosti ústavnému súdu.

Vychádzajúc z uvedených zistení a zohľadňujúc svoju stabilizovanú judikatúru ústavný súd pri predbežnom prerokovaní konštatoval, že sťažovateľom napadnuté konania okresného súdu, krajského súdu a najvyššieho súdu boli v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už právoplatne skončené, a preto sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

II.2 K namietanému porušeniu v sťažnosti označených základných práv a slobôd podľa ústavy, práv podľa dohovoru, dodatkového protokolu, protokolu č. 4

a protokolu č. 12, ako aj namietanému porušeniu označených ustanovení ústavy a dohovoru rozsudkom okresného súdu sp. zn. 4 C 43/2009 z 21. júla 2009 a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri zakladaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. I. ÚS 103/02, IV. ÚS 115/07, IV. ÚS 203/09).

Sťažovateľ v petite svojej sťažnosti označuje za porušovateľa svojich práv aj okresný súd a žiada, aby ústavný súd rozhodol, že čiastočným rozsudkom okresného súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, boli porušené ním označené základné práva a slobody podľa ústavy, práva podľa dohovoru, dodatkového protokolu, protokolu č. 4 a protokolu č. 12, ako aj ďalšie ním označené ustanovenia ústavy a dohovoru.

Podľa § 201 prvej vety Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) účastník môže napadnúť rozhodnutie súdu prvého stupňa odvolaním, pokiaľ to zákon nevyklučuje.

Sťažovateľ mal danom prípade právo podať proti čiastočnému rozsudku okresného súdu a postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu, odvolanie (čo aj využil), o ktorom bol

oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd. Právomoc krajského súdu rozhodnúť o odvolaní sťažovateľa vylučuje právomoc ústavného súdu. Z uvedeného dôvodu ústavný súd túto časť sťažnosti pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci.

II.3 K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy v spojení s čl. 12 ods. 1 a 2 ústavy a základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy samostatne a tiež v spojení s čl. 46 ods. 1, ako aj namietanému porušeniu čl. 142 ods. 3 ústavy postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 281/2009 a jeho rozsudkom z 18. novembra 2009 z hľadiska námietok uplatnených v dovolaní sťažovateľa

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Pri výklade základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy si ústavný súd osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na spravodlivé súdne konanie, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 280/08).

Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní.

Podľa čl. 12 ods. 1 ústavy ľudia sú slobodní a rovní v dôstojnosti i v právach. Základné práva a slobody sú neodňateľné, nescudziteľné, nepremlčateľné a nezrušiteľné.

Podľa čl. 12 ods. 2 ústavy základné práva a slobody sa zaručujú na území Slovenskej republiky všetkým bez ohľadu na pohlavie, rasu, farbu pleti, jazyk, vieru a náboženstvo, politické či iné zmýšľanie, národný alebo sociálny pôvod, príslušnosť k národnosti alebo etnickej skupine, majetok, rod alebo iné postavenie. Nikoho nemožno z týchto dôvodov poškodzovať, zvýhodňovať alebo znevýhodňovať.

Podľa čl. 48 ods. 1 ústavy nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdu ustanoví zákon.

Podľa čl. 142 ods. 3 ústavy rozsudky sa vyhlasujú v mene Slovenskej republiky a vždy verejne.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že podstatná časť námietok, ktorými sťažovateľ odôvodňuje porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj základného práva podľa čl. 47 ods. 3 ústavy v spojení s čl. 12 ods. 1 a 2 ústavy a základného práva podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a tiež porušenie čl. 142 ods. 3 ústavy rozsudkom krajského súdu sp. zn. 5 Co 281/2009 z 18. novembra 2009 a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, je v zásade totožná s námietkami, ktoré uplatnil vo svojom dovolaní proti označenému rozsudku krajského súdu (sťažovateľ v ňom tvrdil, že krajský súd sa dopustil procesných pochybení v zmysle § 237 OSP, pozn.), pričom najvyšší súd sa s týmito námietkami zaoberal a podľa názoru ústavného súdu sa s nimi aj ústavne akceptovateľným spôsobom vysporiadal (k tomu pozri časť II.6 tohto uznesenia, pozn.) v rámci dovolacieho konania. Z uvedeného dôvodu ústavný súd s poukazom na odôvodnenie napadnutého uznesenia najvyššieho súdu túto časť sťažnosti odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

II.4 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru samostatne, ako aj v spojení so základnými

právami podľa čl. 26 ods. 1 a 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy a právami podľa čl. 10 ods. 1 a 2 a čl. 13 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 281/2009 a jeho rozsudkom z 18. novembra 2009 nad rámec námietok uvedených v dovolaní

Zo sťažnosti a z priloženej dokumentácie vyplýva, že najvyšší súd sa v dovolacom konaní nezaoberal vecnou správnosťou napadnutého rozsudku krajského súdu (dovolanie sťažovateľa proti napadnutému rozsudku krajského súdu najvyšší súd uznesením sp. zn. 3 Cdo 53/2010 z 31. októbra 2011 odmietol pre neprípustnosť, pozn.). Ústavný súd preto napadnutý rozsudok krajského súdu preskúmal z hľadiska možného porušenia sťažovateľovho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a to aj v spojení namietaným porušením ďalších v sťažnosti označených základných práv a slobôd podľa ústavy a práv podľa dohovoru sústredujúc sa pritom na posúdenie, či je napadnutý rozsudok krajského súdu ústavne akceptovateľným spôsobom odôvodnený a či ho nemožno považovať za arbitrárny.

Pri preskúmaní napadnutého rozsudku krajského súdu ústavný súd vychádzal zo svojej konštantnej judikatúry, podľa ktorej vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.). O svojvôli pri výklade alebo aplikácii právnych noriem všeobecným súdom možno uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natolko

odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ nad rámec námietok, ktoré uplatnil v dovolaní vo vzťahu k rozsudku krajského súdu sp. zn. 5 Co 281/2009 z 18. novembra 2009 a postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu, predovšetkým namieta:

- nesprávny právny záver o neexistencii naliehavého právneho záujmu na vyslovení absolútnej neplatnosti zmluvy a
- nesprávne právne posúdenie pasívnej legitímácie odporcu v 5. rade (starostu obce, pozn.).

Ústavný súd v súvislosti s tvrdením sťažovateľa, že krajský súd v napadnutom rozsudku vychádzal z nesprávneho právneho záveru o neexistencii naliehavého právneho záujmu na vyslovení absolútnej neplatnosti kúpnej zmluvy, poukazuje najmä na túto časť odôvodnenia tohto rozsudku krajského súdu:

„... V prvom rade je nutné konštatovať, že navrhovateľ v prejednávanej veci formuloval návrh tak, že sa domáhal určenia neplatnosti kúpnej zmluvy, ktorú definoval ako kúpnu zmluvu uzatvorenú dňa 24. 5. 2000 medzi Slovenským pozemkovým fondom a nadobúdateľom I. B. a K. B. o prevode nehnuteľností – parcela reg. C č. 4657/2 k. ú. P.

Súd je viazaný návrhom na začatie konania a nie je v jeho právomoci prekročiť akýkoľvek návrh. Pokiaľ navrhovateľ vo svojom návrhu definoval kúpnu zmluvu tým spôsobom, že táto by mala byť uzavretá 24. 5. 2000, bolo povinnosťou súdu prvého stupňa sa zaoberať takouto zmluvou.

Z kúpnej zmluvy zavkladovanej pod číslom V 288/2000 dňa 24. 5. 2000 Okresným úradom v M., odbor katastrálny je zrejmé, že ako predávajúci tu figuruje Slovenská republika – Slovenský pozemkový fond Bratislava a ako kupujúci manželia I. a K. B. (odporcovia 1/, 2/). Rovnako faktom je, že SR – Slovenský pozemkový fond predmetnú zmluvu podpisuje dňa 9. 3. 2000 ako predávajúci a kupujúci predmetnú zmluvu podpisujú 18. 2. 2000. Faktom teda je, že zmluva nebola skutočne uzatvorená dňa 24. 5. 2000, ale na druhej strane aj faktom je, že samotný navrhovateľ v návrhu nesprávne označil okruh účastníkov konania, kedy predávajúcim je SR – Slovenský pozemkový fond a nie samotný

Slovenský pozemkový fond. Za týchto okolností je potom dôvodná námietka zo strany Slovenského pozemkového fondu o nedostatku vecnej pasívnej legitímácie na jeho strane. Už len samotná táto skutočnosť by mala byť dôvodom na zamietnutie návrhu, kedy sa navrhovateľ domáha určenia neplatnosti kúpnej zmluvy, ktorú nesprávne definoval v návrhu a zároveň nesprávne definoval aj okruh účastníkov predmetnej kúpnej zmluvy.

Následne však bol správny postup súdu prvého stupňa, ktorý návrh navrhovateľa voči odporcom 1/, 2/, 3/ zamietol z nedostatku naliehavého právneho záujmu na strane navrhovateľa na takomto určení v zmysle § 80c O. s. p. Absolútnej neplatnosti právneho úkonu sa môže s úspechom dovolať len tá tretia osoba (ktorá nebola účastníkom daného právneho úkonu), ktorej hmotnoprávne postavenie (majetkové práva) môže byť – objektívne posudzované – neplatnosťou právneho úkonu priaznivo ovplyvnené. Ďalej platí, že pokiaľ by sa takáto tretia osoba dovoľavala absolútnej neplatnosti právneho úkonu určovacou žalobou, musela by ako nevyhnutnú procesnú náležitosť pre podanie takejto žaloby preukazovať existenciu naliehavého právneho záujmu v zmysle § 80c O. s. p. Pre súd posudzujúci naliehavosť právneho záujmu podľa § 80c O. s. p. je pritom vždy relevantný právny záujem navrhovateľa a nie právny záujem odporcu.

Správny bol potom postup súdu prvého stupňa, ktorý návrh voči odporcom 1/, 2/, 3/ zamietol z nedostatku naliehavého právneho záujmu v časti týkajúcej sa návrhu o určenie neplatnosti kúpnej zmluvy. Obdobne bol aj správny postup súdu prvého stupňa, pokiaľ návrh zamietol v časti, kedy sa navrhovateľ domáhal určenia, že odporcovia 1/ a 2/ sú neoprávnenými držiteľmi, nakoľko táto skutočnosť nebola nikdy v konaní tvrdená, a to s poukazom na tú skutočnosť, ako správne konštatoval súd prvého stupňa, že odporcovia 1/, 2/ sú vlastníkami spornej nehnuteľnosti. Nie je potom potrebné preukazovať oprávnenosť, resp. neoprávnenosť ich držby.

Za daného skutkového stavu potom neobstoja námietky uvádzané v odvolaní zo strany navrhovateľa v tom smere, že súd prvého stupňa sa nezaoberal ďalšími okolnosťami, ktoré namietal v tomto konaní. Pokiaľ navrhovateľ nemá naliehavý právny záujem na určení neplatnosti kúpnej zmluvy, nie je povinnosťou súdu zaoberať sa ďalšími namietanými skutočnosťami zo strany navrhovateľa vo vzťahu k predmetnej kúpnej zmluve.“

Na námietku sťažovateľa týkajúcu sa nesprávneho právneho posúdenia pasívnej legitímácie starostu obce uplatnenú v odvolaní, ako aj v sťažnosti adresovanej ústavnému súdu krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku reagoval takto:

„Správny bol aj postup súdu prvého stupňa, ktorý návrh zamietol vo vzťahu k odporcovi v 5/ rade, kedy navrhovateľ ako účastník konania v prejednávanej veci označil fyzickú osobu Ing. V. Š., ktorý zastupuje obec vo vzťahu k štátnym orgánom, právnickým a fyzickým osobám, v zmysle zákona č. 369/1990 Zb. nie je a nemôže byť daná jeho vecná pasívna legitímácia v konaní, kedy sa navrhovateľ ako fyzická osoba domáha určenia neplatnosti právneho úkonu uzavretého medzi tretími osobami vo vzťahu k obci.

Pokiaľ by obec mala záujem dovoľávať sa svojho vlastníckeho práva, nič jej v takomto postupe nebráni. Navrhovateľ však takýto postup nemôže dosiahnuť formou žaloby, kde ako odporcu v 5/ rade označuje starostu danej obce. Preto aj v tejto časti bolo potrebné rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdiť.“

Z citovaných častí odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že krajský súd v ňom reagoval na všetky podstatné námietky sťažovateľa, ktoré uviedol vo svojom odvolaní a zopakoval v sťažnosti adresovanej ústavnému súdu, a podľa názoru ústavného súdu sa s nimi ústavne akceptovateľným spôsobom vysporiadal.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku zreteľne a zrozumiteľne vyplývajú dôvody, pre ktoré krajský súd rozsudok okresného súdu potvrdil. Rozhodnutie krajského súdu nemožno preto považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože krajský súd sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov vo veci sťažovateľa neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Ako vyplýva z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia všeobecného súdu a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným (I. ÚS 188/06). Z uvedeného dôvodu ústavný súd nezistil takú príčinnú súvislosť medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, a sťažovateľom namietaným porušením základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorá by

zakladala reálnu možnosť vysloviť ich porušenie po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

Sťažovateľ namieta porušenie už označených ďalších základných práv a slobôd podľa ústavy a práv podľa dohovoru v spojení s porušením základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Vzhľadom na skutočnosť, že ústavný súd nezistil porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ani základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy napadnutým rozsudkom krajského súdu ani postupom, ktorý mu predchádzal, nemohlo dôjsť ani k porušeniu ďalších ním označených základných práv a slobôd podľa ústavy a práv podľa dohovoru. Na tomto základe ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

II.5 K namietanému porušeniu čl. 12 ods. 1, 2 a 4 ústavy, práv podľa čl. 13, čl. 14 a čl. 17 dohovoru, základného práva podľa čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy, základných slobôd podľa čl. 23 ods. 1 a 3 ústavy, práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu, práv podľa čl. 2 ods. 1 a 3 protokolu č. 4 a práv podľa čl. 1 ods. 1 a 2 protokolu č. 12 postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 281/2009 a jeho rozsudkom z 18. novembra 2009

Ľudia sú slobodní a rovní v dôstojnosti i v právach. Základné práva a slobody sú neodňateľné, nescudziteľné, nepremlčateľné a nezrušiteľné (čl. 12 ods. 1 ústavy). Základné práva a slobody sa zaručujú na území Slovenskej republiky všetkým bez ohľadu na pohlavie, rasu, farbu pleti, jazyk, vieru a náboženstvo, politické či iné zmýšľanie, národný alebo sociálny pôvod, príslušnosť k národnosti alebo etnickej skupine, majetok, rod alebo iné postavenie. Nikoho nemožno z týchto dôvodov poškodzovať, zvýhodňovať alebo nezvýhodňovať (čl. 12 ods. 2 ústavy). Nikomu nesmie byť spôsobená ujma na právach pre to, že uplatňuje svoje základné práva a slobody (čl. 12 ods. 4 ústavy).

K sťažovateľom namietanému porušeniu čl. 12 ods. 1, 2 a 4 ústavy ústavný súd uvádza, že ich aplikácia sa v individuálnych sťažnostiach viaže na vyslovenie porušenia individuálne určeného základného práva alebo slobody sťažovateľa, a preto požiadavka na vyslovenie porušenia čl. 12 ods. 1, 2 a 4 ústavy bez vzťahu ku konkrétnemu základnému právu alebo slobode sťažovateľa je zjavne neopodstatnená (I. ÚS 34/96, II. ÚS 85/01, II. ÚS 167/04).

Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom, aj keď sa porušenia dopustili osoby pri plnení úradných povinností.

Z citovaného ustanovenia dohovoru vyplýva pre fyzické osoby a právnické osoby procesné právo akcesorickej povahy mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom v prípade porušenia ostatných ľudských práv chránených dohovorom. Uplatňovanie práva vyplývajúceho z čl. 13 dohovoru musí preto nadväzovať na aspoň obhájiteľné tvrdenie (*arguable claim*) o porušení iného práva chráneného dohovorom (napr. rozhodnutie vo veci *Silver a ostatní c. Spojené kráľovstvo* z 25. marca 1983).

Ústavný súd ďalej poznamenáva, že podľa judikatúry ESĽP sa čl. 13 dohovoru vzťahuje iba na prípady, v ktorých sa jednotlivcovi podarí preukázať pravdepodobnosť tvrdenia, že sa stal obeťou porušenia práv garantovaných dohovorom (*Boyle a Rice* proti Spojenému kráľovstvu, rozsudok z 27. apríla 1988, séria A, č. 131, ods. 52). V okolnostiach prípadu však ústavný súd k takému záveru v konaní vedenom krajským súdom pod sp. zn. 5 Co 281/2009 nedospel.

Napadnutý postup krajského súdu preto nesignalizuje žiadnu možnosť priamej príčinnej súvislosti s možným porušením práva sťažovateľa mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom podľa čl. 13 dohovoru.

Podľa čl. 14 dohovoru užívanie práv a slobôd priznaných týmto dohovorom musí byť zabezpečené bez diskriminácie založenej na akomkoľvek dôvode, ako je pohlavie, rasa,

farba pleti, jazyk, náboženstvo, politické alebo iné zmýšľanie, národnostný pôvod, príslušnosť k národnostnej menšine, rod alebo iné postavenie.

V súlade s čl. 17 dohovoru nič v tomto dohovore sa nemôže vykladať tak, akoby dávalo štátu, skupine alebo jednotlivcovi akékoľvek právo vyvíjať činnosť alebo dopúšťať sa činov zameraných na zničenie ktoréhokoľvek z tu priznaných práv a slobôd alebo na obmedzovanie týchto práv a slobôd vo väčšom rozsahu, než to dohovor ustanovuje.

Ústavný súd aj vo vzťahu k čl. 14 a čl. 17 dohovoru poukazuje na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, z ktorej vyplýva, že uvedený článok iba dopĺňa ostatné hmotnoprávne ustanovenia dohovoru a jeho protokolov. Tieto články však nemajú vlastnú nezávislú existenciu, ale sú účinné len vo vzťahu k právam a slobodám, ktoré sú zaručené ustanoveniami dohovoru (IV. ÚS 47/05).

Ústavný súd vzhľadom na uvedené skutočnosti v časti, v ktorej sa sťažovateľ domáhal vyslovenia porušenia svojich práv podľa čl. 14 a čl. 17 dohovoru napadnutým postupom a rozsudkom krajského súdu, nezistil medzi týmito článkami dohovoru a namietanými porušeniami týchto práv ústavne relevantnú (priamu) súvislosť, ktorá by zakladala dôvod na vyslovenie ich porušenia po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

Sťažovateľ ďalej namietal, že postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 281/2009 a jeho rozsudkom z 18. novembra 2009 došlo k porušeniu jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy a tiež základných slobôd podľa čl. 23 ods. 1 a 3 ústavy, práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ako aj práv podľa čl. 1 ods. 1 a 2 protokolu č. 12 a práv podľa čl. 2 ods. 1 a 3 protokolu č. 4. Z obsahu sťažnosti možno vyvodiť, že ich porušenie sťažovateľ zakladá výlučne na ním tvrdenej nepreskúmateľnosti a arbitrárnosti záverov namietaného rozsudku krajského súdu, t. j. v organickej súvislosti s tvrdeným porušením základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Z toho dôvodu už ústavný súd nepovažoval za potrebné osobitne formulovať závery súvisiace so zjavnou

neopodstatnenosťou tvrdení sťažovateľa o tom, že napadnutým rozsudkom krajského súdu došlo aj k porušeniu čl. 20 ods. 1 a 4 a čl. 23 ods. 1 a 3 ústavy, čl. 1 dodatkového protokolu, čl. 1 ods. 1 a 2 protokolu č. 12 a čl. 2 ods. 1 a 3 protokolu č. 4.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd aj túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

II.6 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cdo 53/2010 a jeho uznesením z 31. októbra 2011

Uznesením sp. zn. 3 Cdo 53/2010 z 31. októbra 2011 najvyšší súd ako dovolací súd odmietol dovolanie sťažovateľa.

Základom argumentácie sťažovateľa smerujúcej proti uzneseniu najvyššieho súdu (ako dovolacieho súdu) sp. zn. 3 Cdo 53/2010 z 31. októbra 2011 a postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu, je tvrdenie o jeho zmatečnosti, „*a to z dôvodu nesprávnej aplikácie § 218 ods. 1 OSP, keďže odmietnuť návrh na začatie konania je súd oprávnený iba v zmysle § 218 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku a v zmysle § 114 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku z procesných dôvodov, t. j. v prípade nesplnenia procesných podmienok konania*“.

Podľa § 243b ods. 5 OSP ustanovenia § 218 ods. 1, § 224 ods. 1, § 225 a § 226 platia pre konanie na dovolacom súde obdobne.

Podľa § 218 ods. 1 písm. c) OSP odvolací súd odmietne odvolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné.

Vychádzajúc z obsahu citovaných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku ústavný súd zastáva názor, že najvyšší súd vo veci sťažovateľa ústavne akceptovateľným spôsobom aplikoval § 218 ods. 1 písm. c) OSP a § 243b ods. 5 OSP, keď dovolanie

sťažovateľa odmietol, a to z dôvodu jeho neprípustnosti, teda postupoval správne, keď rozhodol o jeho dovolaní len procesne, nie meritórne (vo veci samej), a to z dôvodu nesplnenia zákonom ustanovených podmienok, tak ako to je odôvodnené ďalej.

Vo všeobecnej časti odôvodnenia namietaného uznesenia najvyšší súd predovšetkým uviedol:

«Dovolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že dovolanie má v systéme opravných prostriedkov občianskeho súdneho konania osobitné postavenie. Ide o mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu iba vtedy, ak to pripúšťa zákon. Pre účely predmetného dovolacieho konania je vhodné zdôrazniť, že dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a nemožno sa ním úspešne domáhať revízie skutkových zistení súdov nižších stupňov ani výsledkov nimi vykonaného dokazovania. Dovolací súd nie je treťou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie. Posúdiť správnosť a úplnosť skutkových zistení, a to ani v súvislosti s právnym posúdením veci, nemôže dovolací súd už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy. Dovolacie konanie má prieskumnú povahu aj so zreteľom na ňu dovolací súd, na rozdiel od súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu, nemá možnosť vykonávať dokazovanie (viď § 243a ods. 2 veta druhá O. s. p.).

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.). Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 236 ods. 2 O. s. p.)

V prejednávanej veci dovolanie žalobcu smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu a proti jeho dôvodom. Podľa § 238 ods. 1 O. s. p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku

súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O. s. p.

Dovolaním žalobcu nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu (§ 238 ods. 1 O. s. p.), ani rozsudok vydaný vo veci, v ktorej by už dovolací súd vyslovil právny názor, ktorým by boli súdy viazané (§238 ods. 2 O. s. p.). Napadnutý rozsudok nie je ani rozsudkom uvedeným v § 238 ods. 3 O. s. p. Prípustnosť dovolania žalobcu preto z týchto ustanovení nemožno vyvodiť.

Žalobcom podané dovolanie by mohlo byť procesne prípustné, len ak by konanie, v ktorom bo vydaný napadnutý rozsudok, bolo postihnuté niektorou zo závažných procesných väd uvedených v § 237 O. s. p. Povinnosť skúmať, či konanie nie je zaťažené niektorou z nich, vyplýva pre dovolací súd z ustanovenia § 242 ods. 1 O. s. p. Dovolací súd sa preto neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O. s. p., ale sa (aj so zreteľom na obsah dovolania) zaoberal tiež otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O. s. p. Toto ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Treba uviesť, že z hľadiska posúdenia existencie niektorej z uvedených procesných väd ako dôvodu, ktorý zakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, nie je významný subjektívny názor účastníka o tom, že v konaní došlo k jednej z týchto väd, ale len jednoznačné, všetky pochybnosti vylučujúce zistenie, že konanie je skutočne postihnuté niektorou z taxatívne vymenovaných väd.

Žalobca procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/, b/, d/, e/ O. s. p. nenamietal a žiadna z týchto väd ani v dovolacom konaní nevyšla najavo.»

V ďalších častiach odôvodnenia namietaného uznesenia sa najvyšší súd v súlade s obsahom dovolania sťažovateľa zaoberal prípustnosťou dovolania z hľadiska jednotlivých dovolacích dôvodov, ktoré uplatnil sťažovateľ vo svojom dovolaní.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 237 písm. c) OSP, ktorý bol podľa sťažovateľa daný tým, „že žalovaný 3/ ako účastník konania nebol riadne zastúpený, pretože jeho zástupkyňa JUDr. S. konala na základe protizákonného poverenia vydaného vedúcou právneho oddelenia žalovaného 3/...“, najvyšší súd v odôvodnení namietaného uznesenia najmä uviedol: „Uvedená námietka dovolateľa je nedôvodná, pretože k vade konania spočívajúcej v tom, že účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený (§237 písm. c/ O. s. p.), prihliada dovolací súd len vtedy, ak procesnú spôsobilosť nemal a nebol zastúpený dovolateľ. O takýto prípad sa v danej veci nejedná, preto prípadné udelenie protiprávneho poverenia zástupkyňi žalovaného 3/ na zastupovanie žalovaného 3/ v konaní pred súdom je právne irelevantné. Na základe vyššie uvedeného prípustnosť dovolania zo žalobcom namietanej vady konania v zmysle § 237 písm. c/ O. s. p. nemožno vyvodiť.“

K prípustnosti dovolania podľa § 237 písm. f) OSP, teda k odňatiu možnosti účastníka konať pred súdom zo strany krajského súdu, najvyšší súd v odôvodnení namietaného uznesenia uviedol: „Z obsahu dovolania možno vyvodiť, že k odňatiu možnosti konať pred súdom malo dôjsť tým, že odvolací súd vo veci rozhodol bez nariadenia pojednávania, v dôsledku čoho nemohol navrhnúť zopakovanie dôkazov, najmä kúpnej zmluvy a výpovede žalovaného 1/. Dovolací sú z obsahu spisu nezistil, že by v konaní došlo k odňatiu možnosti žalobcu konať pred súdom, keď odvolací súd rozhodol o jeho odvolaní bez pojednávania. Podľa § 214 ods. 1 O. s. p. v znení zákona č. 384/2008 Z. z., ktorý nadobudol účinnosť 15. októbra 2008, na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej, nariadi predseda senátu odvolacieho súdu pojednávanie, ak a/ je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, b/ súd prvého stupňa rozhodol podľa § 115a bez nariadenia pojednávania, c/ to vyžaduje dôležitý verejný záujem. Podľa § 214 ods. 2 O. s. p. ale v ostatných prípadoch (iné než sú uvedené v § 214 ods. 1 O. s. p.) môže odvolací súd rozhodnúť aj bez nariadenia odvolacieho pojednávania. Z vyššie citovaných ustanovení § 214 ods. 1 a 2 O. s. p. vyplýva, že v prípadoch predpokladaných ustanovím § 214 ods. 1

O. s. p., odvolací súd je povinný nariadiť pojednávanie a v ostatných prípadoch môže odvolací súd rozhodnúť aj bez nariadenia odvolacieho pojednávania. V danej veci odvolací súd dospel k záveru, že môže rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, pretože v právnej veci žalobcu nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie v danej veci, bez nariadenia pojednávania nerozhodol súd prvého stupňa a nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem. Ako z vyššie uvedeného vyplýva, odvolací súd podľa procesnej úpravy obsiahnutej v ustanovení § 214 O. s. p. mohol prejednať odvolanie žalobcu bez nariadenia odvolacieho pojednávania. Zo zápisnice o vyhlásení rozsudku z 18. decembra 2009 (č. l. 270 spisu) vyplýva, že odvolací súd 18. decembra 2009 vyhlásil rozsudok v predmetnej právnej veci bez nariadenia pojednávania. V zmysle § 156 ods. 3 O. s. p. o veciach, v ktorých súd rozhoduje rozsudkom bez nariadenia ústneho pojednávania, oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu v lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením. Tento procesný postup bol v danom prípade zachovaný, účastnícki konania boli o čase a mieste verejného vyhlásenia rozsudku upovedomení spôsobom zodpovedajúcim § 156 ods. 3 O. s. p. (viď zoznam vecí, v ktorých Krajský súd v Trenčíne rozhoduje bez nariadenia pojednávania založený v spise na č. k. 26 spisu). Vzhľadom na uvedené, postupom súdu, ktorý sa nepriečil zákonu, nemohlo dôjsť k odňatiu možnosti dovolateľa konať pred súdom. Neopodstatnená je preto jeho námietka, že namietaným postupom odvolacieho súdu došlo k procesnej vade v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p.“

K námietke sťažovateľa založenej na tvrdení, že vo veci konajúce súdy nedostatočne zistili skutkový stav a nevykonali ním navrhnuté dôkazy v odôvodnení namietaného uznesenia, najvyšší súd najmä uviedol: „Význam dôkazov a potrebnosť ich vykonania sú otázky, ktorých posúdenie je zásadne v právomoci toho orgánu, ktorý rozhoduje o merite návrhu – inými slovami, právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). Súd v občianskom súdnom konaní nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (viď

§ 120 ods. 1 O. s. p.), a nie účastníkov konania. Nevykonanie určitého dôkazu môže mať za následok len neúplnosť skutkových zistení (vedúcu prípadne k vydaniu nesprávneho rozhodnutia), nie však procesnú vadu v zmysle § 237 O. s. p. (viď R 37/1993). Zo samej skutočnosti, že súd v priebehu konania nevykonal všetky navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie skutkového stavu, nemožno preto vyvodiť, že dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je podľa § 237 písm. f/ O. s. p. prípustné (viď R 125/1999). Nevykonaním žalobcom navrhovaného dokazovania preto nemohlo dôjsť k odňatiu možnosti konať pred súdom.

V súvislosti s námietkou dovolateľa, že súdy nevykonali ním navrhnuté dôkazy, dovolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že v prejednávanej veci súd prvého stupňa žalobu o určenie neplatnosti predmetnej kúpnej zmluvy zamietol, keď dospel k záveru, že žalobca nepreukázal naliehavý právny záujem na požadovanom určení v zmysle § 80 písm. c/ O. s. p. Nepreukázanie naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení je samostatným a prvoradým dôvodom pre zamietnutie žaloby; preto ak súd dospeje k záveru, že žalobcom podaná určovacia žaloba nie je z dôvodu nedostatku naliehavého právneho záujmu procesne prípustným nástrojom na ochranu práva, zamietne žalobu bez toho, aby sa zaoberal meritom veci. Z tohto dôvodu súd prvého stupňa nevykonal ani ďalšie žalobcom navrhované dôkazy a ani nepristúpil k zisťovaniu a vyhodnoteniu zisteného skutkového stavu z hľadiska (ne)existencie dôvodov zakladajúcich neplatnosť kúpnej zmluvy. Odvolací súd svoje rozhodnutie nezaložil na odlišnom právnom posúdení, rozhodnutie súdu prvého stupňa, ktoré považoval za vecne správne potvrdil (§ 219 ods. 1 O. s. p.) a v súlade s ustanovením § 219 ods. 2 O. s. p. na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia doplnil ďalšie dôvody. Preto v postupe súdu, ktorý nevykonal, prípadne nedoplnil dokazovanie navrhované dovolateľom preto nemožno vidieť znaky procesnej nesprávnosti relevantné podľa § 237 písm. f/ O. s. p. Dovolateľ tiež tvrdí, že súdy sa nezaoberali a neprihliadali na niektoré skutkové okolnosti, ktoré sú podľa neho rozhodujúce pre posúdenie neplatnosti predmetnej kúpnej zmluvy (viď doplnenie žaloby z 10. júla 2009 a 21. júla 2009). K tomu treba uviesť, že neúplnosť (alebo nesprávnosť) skutkových zistení súdu, na ktorých založil rozhodnutie, môže mať síce za následok nesprávnosť tohto rozhodnutia, nezakladá ale procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. V tejto súvislosti však treba poukázať na prvoradý dôvod zamietnutia žaloby o určenie neplatnosti

kúpnej zmluvy, z ktorého dôvodu sú námietky žalobcu neopodstatnené. Keďže dovolanie žalobcu nie je v danom prípade procesne prípustné, dovolací súd neskúmal, či skutkové zistenia súdov vytvárali postačujúci podklad pre ich správne rozhodnutie.“

K námietke „nesprávneho vyhodnotenia kľúčového dôkazu kúpnej zmluvy“ najvyšší súd uviedol, že „V zmysle § 132 O. s. p. dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci. Hodnotením dôkazov sa rozumie myšlienková činnosť súdu, v rámci ktorej sa vykonaným dôkazom prisudzuje hodnota (stupeň) závažnosti pre rozhodnutie, vierohodnosti, zákonnosti, presvedčivosti a pravdivosti. Nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je vadou konania v zmysle § 237 O. s. p. Pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne, no táto skutočnosť ešte sama osobe nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O. s. p. Dovolací súd pripomína, že v zmysle § 243a ods. 2 veta druhá O. s. p. dovolací súd nevykonáva dokazovanie. Keďže dovolací súd nemôže vykonávať dokazovanie, nemôže iba na základe súdneho spisu preskúmať správnosť hodnotenia dôkazov súdom, lebo si nemôže pre svoje rozhodnutie zabezpečiť rovnaké podklady a predpoklady doplnením alebo zopakovaním dokazovania, aké mal súd, ktorý dôkazy hodnotil (viď tiež R 42/1993). Nesprávne vyhodnotenie vykonaných dôkazov nezakladá procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p.“

K námietke sťažovateľa týkajúcej sa „zaujatosti sudkyne okresného súdu“ a s ňou spojenou existenciou vady konania podľa § 237 písm. g) OSP najvyšší súd uviedol: «Podľa dovolateľa bol procesne vadný postup súdu po vznesení námietky zaujatosti sudkyne súdu prvého stupňa. S prihliadnutím na obsah dovolania sa dovolací súd osobitne zameril na otázku, či vo veci nerozhodoval na súde prvého stupňa vylúčený sudca (§ 237 písm. g/ O. s. p.). Predmetnú námietku žalobcu posudzoval dovolací súd aj s prihliadnutím na to, že neexistencia žiadneho rozhodnutia alebo existencia právoplatného rozhodnutia nadriadeného súdu o tom, že sudca je alebo nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania vecí, nebráni dovolaciemu súdi pri skúmaní podmienok prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 237 písm. g/ O. s. p., posúdiť túto otázku samostatne (viď R 59/1997).

V zmysle § 15a ods. 1 O. s. p. účastníci majú právo z dôvodov podľa § 14 ods. 1 O. s. p. uplatniť námietku zaujatosti voči sudcovi, ktorý má vec prejednať a rozhodnúť. Podľa § 15a ods. 3 O. s. p. v námietke zaujatosti musí byť uvedené, proti komu smeruje, dôvod, pre ktorý má byť sudca vylúčený, a kedy sa účastník podávajúcí námietku zaujatosti o dôvode vylúčenia dozvedel. Na podanie, ktoré nespĺňa náležitosti námietky zaujatosti, súd neprihliadne; v tomto prípade sa vec nadriadenému súdu nepredkladá. Podľa § 15a ods. 5 O. s. p. platí, že ak sa námietka zaujatosti týka len okolností, ktoré spočívajú v postupe sudcu v konaní o prejednávanej veci (§ 14 ods. 3 O. s. p.), súd na námietku zaujatosti neprihliada; v tomto prípade sa vec nadriadenému súdu nepredkladá.

Zo spisu vyplýva, že žalobcu podaním z 20. júla 2009 vzniesol námietku zaujatosti voči sudkyňi Okresného súdu Nové mesto nad Váhom JUDr. H. P. a opätovne na ňu poukázal v dovolaní (str. 56-57 dovolania), pretože sa zreteľom na pomer k účastníkom konania – žalovaným, možno mať pochybnosti o jej nezaujatosti. Žalobca pochybnosti o jej nezaujatosti vyvodzuje z jej správania na pojednávaní 14. júla 2009, keď „opustila vedenie konania v merite veci a pristúpila k správaniu, ktoré nesúviselo so súdnym pojednávaním vo veci o určenie absolútnej neplatnosti právneho úkonu tým, že mu kládla otázky o možnosti mimosúdnej dohody, hoci zákon v takejto veci nepripúšťa súdny zmier a týmto prekročila právomoc verejného činiteľa a porušila zásadu nestrannosti a nezávislosti súdu a preukázala pochybnosti o nezaujatosti vo vzťahu k žalovaným“. Súdny nižších stupňov na uvedenú námietku neprihliadli s odôvodnením že sa námietka týkala okolností spočívajúcich v postupe sudcu v konaní (§ 14 ods. 3, § 15a ods. 5 O. s. p.) z ktorých dôvodov na túto námietku neprihliadli a námietku nadriadenému súdu na rozhodnutie nepredkladali.

Po oboznámení sa s obsahom spisu dovolací súd dospel k záveru, že námietka zaujatosti nespĺňa náležitosti v zmysle § 15a ods. 1 O. s. p. Na uvedenú námietku zaujatosti zákonnej sudkyne v zmysle § 15a ods. 5 O. s. p. neprihliadal, pretože žalobca dôvody pre svoje pochybnosti o nezaujatosti opätovne nachádzal v postupe súdu, okrem iného spočívajúcom aj v pokuse o zmier medzi účastníkmi konania, ktorý podľa dovolateľa nebolo možné v danom konaní uzavrieť. V tomto smere je jeho námietka nedôvodná, pretože pokus o zmier je nielen procesnou povinnosťou sudcu (§ 99 ods. 1 O. s. p.) ale aj právnym prostriedkom účinného riešenia sporov, preto z takéhoto postupu sudcu nemožno

vyvodzovať jeho zaujatosť voči účastníkom. V neposlednom rade treba dodať, že tvrdenie dovolateľa o nemožnosti uzavretia zmluvy v danej právnej veci neobstojí, pretože skutkový základ sporu, t. j. otázku prístupu žalobcu k jeho nehnuteľnostiam, je možné riešiť iným spôsobom. Zaujatosť sudkyne vyvodzoval aj z postupu pri doručovaní kópie zápisnice mimo pojednávacej miestnosti a nesprávneho postupu pri doručovaní rozsudku súdu prvého stupňa po jeho vyhlásení na pojednávaní dňa 21. júla 2009. Dovolací súd pre úplnosť poznamenáva, že ani dôvody námietky zaujatosti spresnené v dovolaní (str. 59-67 dovolania) nesvedčia o existencii právne relevantného vzťahu sudkyne k prejednávanej veci, k účastníkom konania alebo ich zástupcom (viď § 14 ods. 1 O. s. p.), ale o tom, že žalobca zaujatosť sudkyne vyvodzuje iba z jej procesného postupu v konaní.

Opakovane preto treba uviesť, že ak sa námietka zaujatosti týka len okolností, ktoré spočívajú v postupe sudcu v konaní o prejednávanej veci (§ 14 ods. 3 O. s. p.), súd na námietku zaujatosti vôbec neprihliada a v takom prípade sa vec nadriadenému súdu ani nepredkladá. Argumetácia žalobcu, že v danej veci konala a rozhodovala zaujatá sudkyňa, je preto neopodstatnená. Nedôvodná je tiež jeho námietka, že konanie je v dôsledku toho zaťažené procesnou vadou v zmysle § 237 písm. g/ O. s. p.»

Vychádzajúc z citovaného ústavný súd zastáva názor, že najvyšší súd sa v namietanom uznesení ústavne konformným spôsobom zaoberal všetkými kľúčovými dovolacími námietkami, ktoré sťažovateľ uplatnil vo svojom dovolaní, pričom právne závery, ktoré k nim zaujal, sú primeraným spôsobom odôvodnené a zodpovedajú obsahu a zmyslu právnych noriem, ktoré najvyšší súd pri rozhodovaní o dovolaní aplikoval. Namietané uznesenie najvyššieho súdu je preto podľa názoru ústavného súdu z ústavného hľadiska akceptovateľné a udržateľné a nesignalizuje takú príčinnú súvislosť medzi ním a sťažovateľom označenými právami, ktorá by zakladala reálnu možnosť vysloviť ich porušenie po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

Osobitne sa ústavný súd zaoberal námietkou sťažovateľa o nepripustnom zásahu do jeho práv najvyšším súdom v súvislosti s predvolávaním na pojednávanie, keďže podľa neho „na pojednávanie, na ktorom má byť vyhlásený rozsudok musia byť účastníci konania preukázateľne predvolaní“.

Podľa § 243a ods. 1 OSP dovolací súd rozhodne o dovolaní spravidla bez pojednávania; pojednávanie môže nariadiť, ak to považuje za potrebné.

V súlade s § 156 ods. 3 OSP vo veciach, v ktorých súd rozhoduje rozsudkom bez nariadenia ústneho pojednávania, oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu v lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením.

V tejto súvislosti ústavný súd uvádza, že tak, ako to vyplýva z citovaného ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, je nariadenie pojednávania v dovolacom konaní, aj keď ide o dovolanie proti rozsudku, vecou úvahy a rozhodnutia dovolacieho súdu, čo vyplýva priamo z textu jeho textu, konkrétne z v ňom použitého slova „spravidla“. Rovnako z § 156 ods. 3 OSP vyplýva, že povinnosť oznámenia miesta a času verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu sa vzťahuje na prípady, keď súd rozhoduje rozsudkom bez nariadenia ústneho pojednávania. Rozsudkom najvyšší súd v dovolacom konaní v súlade s § 243b ods. 4 OSP rozhoduje, ak zamietá dovolanie proti rozsudku alebo ak mení rozsudok; inak rozhoduje uznesením. Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že o dovolaní sťažovateľa najvyšší súd rozhodol bez nariadenia pojednávania uznesením tak, že dovolanie odmietol pre neprípustnosť. Z uvedených dôvodov nemohlo v danom prípade zo strany najvyššieho súdu dôjsť k porušeniu príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku.

Ústavný súd na základe uvedeného, ako aj so zreteľom na argumentáciu sťažovateľa v sťažnosti konštatuje, že v danom prípade nemožno prijať záver o takej príčinnej súvislosti medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, a základným právom sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj jeho právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, na základe ktorej by po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie bolo možné reálne dospieť k záveru o ich porušení. V súlade s uvedeným preto ústavný súd aj túto časť sťažnosti odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

II.7 K namietanému porušeniu základného práva na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 ústavy v spojení s čl. 12 ods. 1 a 2 ústavy a základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy samostatne a v spojení s čl. 46 ods. 1 ústavy postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cdo 53/2010 a jeho uznesením z 31. októbra 2011

Namietané porušenie základného práva na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 ústavy v spojení s čl. 12 ods. 1 a 3 ústavy sťažovateľ odôvodňuje „*nedoručením vyjadrení odporcov k dovolaniu proti napadnutému rozsudku krajského súdu*“.

Ústavný súd v súvislosti s touto námietkou sťažovateľa poukazuje na právny názor vyslovený v jeho doterajšej judikatúre, podľa ktorého nedoručenie vyjadrenia účastníka konania druhému účastníkovi konania vytvára stav nerovnosti účastníkov v konaní pred súdom, čo je v rozpore s princípom kontradiktórnosti konania a rovnosti zbraní ako súčasť práva na spravodlivý proces (m. m. I. ÚS 2/05, I. ÚS 100/04, I. ÚS 335/06), zároveň ale pripustil, že v niektorej veci môže byť absencia stanoviska k vyjadreniu k opravnému prostriedku druhého účastníka konania právne irelevantná. O taký prípad ide vtedy, keď súd rozhodujúci o opravnom prostriedku nezaložil svoje rozhodnutie na vyjadrení druhého účastníka k opravnému prostriedku (teda vtedy, keď jeho vyjadrenie k opravnému prostriedku nemalo zásadný vplyv na rozhodnutie o opravnom prostriedku). Podľa zistení ústavného súdu v posudzovanom prípade vyjadrenia účastníkov konania nemali zásadný vplyv na rozhodnutie dovolacieho súdu. Z obsahu namietaného uznesenia najvyššieho súdu, ako aj ďalšej dokumentácie, ktorú mal ústavný súd k dispozícii, zjavne vyplýva, že v danom prípade najvyšší súd dospel k záveru o neprípustnosti dovolania bez ohľadu na vyjadrenia odporcov k dovolaniu sťažovateľa, čo je dané aj charakterom dovolacieho konania a obsahom príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, ktoré upravujú problematiku prípustnosti dovolania.

Vzhľadom na uvedené v danom prípade nedoručenie vyjadrení ďalších účastníkov konania k dovolaniu sťažovateľa podľa názoru ústavného súdu nemožno kvalifikovať ako

neprípustný zásah do základného práva sťažovateľa podľa čl. 47 ods. 3 v spojení s čl. 12 ods. 1 a 2 ústavy.

Sťažovateľ odôvodňuje porušenie svojho základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy samostatne a v spojení s čl. 46 ods. 1 ústavy tým, že „*mu nebolo vydané potvrdenie o prevzatí a pridelení veci v zmysle § 51 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. v znení neskorších predpisov pri osobnom podaní dovolania na Najvyššom súde SR*“, a to aj „*napriek argumentácii podávateľa o práve na zákonného sudcu...*“.

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že predseda najvyššieho súdu v prípise č. Spr 302/2011 z 2. mája 2011 odpovedal sťažovateľovi na jeho námietku „*nezákonného postupu pri prijímaní dovolania*“, keď uviedol, že „*v zmysle § 240 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku sa dovolanie podáva na súde, ktorý vo veci rozhodol v prvom stupni. Následne súd prvého stupňa, po vykonaní procesných úkonov v zmysle § 241 ods. 3 a ods. 4, predloží dovolanie spolu so súdnym spisom dovolaciemu súdu. V zmysle citovaných ustanovení ste mali podať dovolanie na Okresný súd Nové Mesto nad Váhom. Keďže ste podali dovolanie na Najvyšší súd Slovenskej republiky, museli sme vaše podanie postúpiť Okresnému súdu Nové Mesto nad Váhom. Preto ani nebolo možné pri podaní dovolania na Najvyšší súd Slovenskej republiky vydať Vám potvrdenie o pridelení veci.*“. Predseda najvyššieho súdu zároveň sťažovateľa informoval o spisovej značke, pod ktorou bola zaregistrovaná predmetná právna vec, ako aj o tom, že táto vec bola predložená sudcovi spravodajcovi na preštudovanie a rozhodnutie.

Podľa názoru ústavného súdu postupoval aj v tomto prípade najvyšší súd v súlade s právnymi normami upravujúcimi dovolacie konanie (resp. podanie dovolania, pozn.). S argumentáciou uvedenou v označenom prípise predsedu najvyššieho súdu sa ústavný súd stotožňuje, a preto zastáva názor, že postupom najvyššieho súdu, ktorý „*odmietol vydať potvrdenie o prevzatí a pridelení veci*“, nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľa na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy samostatne ani v spojení s čl. 46 ods. 1 ústavy.

Na tomto základe ústavný súd aj túto časť sťažnosti pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

II.8 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 48 ods. 2 ústavy, základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v spojení s čl. 142 ods. 3 ústavy, základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 48 ods. 2, čl. 26 ods. 1 a 2 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojení s čl. 10 ods. 1 dohovoru, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojení s čl. 10 ods. 1 a 2 dohovoru, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojení s čl. 10 ods. 1 a čl. 13 dohovoru, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojení s čl. 10 ods. 2 a čl. 17 dohovoru postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cdo 53/2010 a jeho uznesením z 31. októbra 2011

Sťažovateľ namieta porušenie už označených základných práv a slobôd podľa ústavy a práv podľa dohovoru v spojení s porušením základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Vzhľadom na skutočnosť, že ústavný súd nezistil porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ani základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, nemohlo podľa jeho názoru namietaným postupom najvyššieho súdu a jeho uznesením z 31. októbra 2011 dôjsť ani k porušeniu ďalších sťažovateľom označených základných práv a slobôd podľa ústavy a práv podľa dohovoru. Z uvedeného dôvodu odmietol ústavný súd aj túto časť sťažnosti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

II.9 K namietanému porušeniu čl. 12 ods. 1, 2 a 4 ústavy, práv podľa čl. 13, čl. 14 a čl. 17 dohovoru, základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 4, čl. 23 ods. 1 a 3 ústavy, práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu, práv podľa čl. 2 ods. 1 a 3 protokolu č. 4 a práv podľa čl. 1 ods. 1 a 2 protokolu č. 12 postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cdo 53/2010 a jeho uznesením z 31. októbra 2011

V súvislosti s touto časťou námietok sťažovateľa ústavný súd odkazuje na svoje odôvodnenie uvedené v časti II.5 tohto uznesenia, ktoré možno v plnom rozsahu uplatniť aj vo vzťahu k sťažovateľom namietaným porušeniam označených ustanovení ústavy, dohovoru, dodatkového protokolu, protokolu č. 12 a protokolu č. 4 postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cdo 53/2010 a jeho uznesením z 31. októbra 2011. Na základe uvedeného ústavný súd aj túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa aj ďalšími návrhmi sťažovateľa uplatnenými v petite jeho sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 31. mája 2012